

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i Ante Galića, članovi vijeća te sudske savjetnice Lane Štok, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatske radiotelevizije, Z., protiv tuženog Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 1. srpnja 2021.

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:
"Poništava se rješenje Povjereniku za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/21-01/157, urbroj: 401-01/06-21-3 od 19. travnja 2021."

Obrazloženje

1. Pobijanim rješenjem Povjerenika za informiranje poništeno je rješenje Hrvatske radiotelevizije, urbroj: 577-704/2019-50801 od 7. listopada 2020. te se korisniku I. Z. odobrava pravo na pristup traženim informacijama po podnesenom zahtjevu od 11. rujna 2020., u kojem traži da joj se omogući pristup informacijama: 1. koji su odvjetnici ili odvjetnička društva zastupala Hrvatsku televiziju u radnopravnom sporu protiv H. Z.?.; 2. traži dostavu ugovora o zastupanju sklopljenog između odvjetnika ili odvjetničkih društava i Hrvatske radiotelevizije u vezi prethodno navedenog radnopravnog spora?; i 3. ukupan iznos troškova i naknada koje je Hrvatska radiotelevizija platila odvjetnicima u prethodno navedenom sporu? (točka 1. i 2. izreke). U točki 3. izreke pobijanog rješenja se nalaže Hrvatskoj radioteleviziji da postupi sukladno točki 2. izreke tog rješenja u roku od 8 dana od dana njegove pravomoćnosti.
2. Protiv pobijanog rješenja tužitelj je podnio tužbu u kojoj osporava zakonitost tog rješenja i traži njegovo poništenje (članak 22. stavak 2. točka 1. Zakona o upravnim sporovima – („Narodne novine”, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje: ZUS)).
3. Nastavno u tužbi tužitelj iscrpno opisuje tijek postupka i navodi kronologiju događaja, pri čemu u bitnom ponavlja razloge već navedene u prvostupanjskom rješenju od 7. listopada 2020., kojim je odbijen zahtjev korisnika za pristup pobje navedenim informacija, uz obrazloženje da se zatraženi podaci ne smatraju informacijom u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", 25/13. i 85/15. – dalje: ZPPI). Tužitelj dalje u žalbi obrazlaže razloge zbog kojih se traženi podaci ne smatraju informacijom i ne mogu

stoga biti predmet zahtjeva za pristup informacijama. Dodaje i druge razloge zbog kojih smatra da poblize navedeni ugovori čiju dostavu je korisnik u zahtjevu tražio sadrže poslovnu tajnu, pri čemu se tužitelj poziva i na definiciju poslovne tajne prema odredbama Direktive (EU) 2016/943 Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2016. o zaštiti neotkrivenih znanja i iskustava te poslovnih informacija (poslovna tajna) od nezakonitog pribavljanja, korištenja i otkrivanja (dalje: Direktiva).

4. Tužitelj dalje u tužbi obrazlaže razloge zbog kojih smatra da je tuženik donošenjem pobijanog rješenja postupio protivno ustavnom jamstvu o poduzetničkim i tržišnim slobodama te jednakom pravnom položaju poduzetnika, propisanom u članku 49. Ustava Republike Hrvatske. Osim što smatra da nije riječ o gotovoj i postojećoj informaciji kojom raspolaže, tužitelj dodaje da se njegova djelatnost ne financira isključivo od javnih sredstava, zbog čega nije točan zaključak da bi informacije o raspolaganju njegovim sredstvima trebale biti dostupne javnosti.

5. Stoga, a kako tražene informacije ne posjeduje kao već gotove i izrađene informacije, na način kako to korisnik u zahtjevu traži, tužitelj predlaže da ovaj Sud usvoji tužbeni zahtjev i poništi tuženikovo rješenje te naloži tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove postupka uz zakonske zatezne kamate u skladu s odredbom članka 29. stavka 2. Zakona o obveznim odnosima.

6. U odgovoru na tužbu tuženik navodi razloge zbog kojih u cijelosti ostaje kod razloga već danih u pobijanom rješenju, a poblize daje i osvrt na svaki pojedini tužbeni navod, zaključujući da su svi tužbeni razlozi neosnovani. Tuženik obrazlaže argument da javna sredstva predstavljaju glavninu tužiteljevih prihoda, a zbog čega smatra relevantnom i primjenjivom odredbu članka 16. stavka 3. ZPPI-a u konkretnom slučaju, pri čemu se poziva i na postojeću upravnosudsku praksu. Dalje obrazlaže razloge zbog kojih je neosnovan tužbeni navod o povredi ustavnog jamstva, poduzetničke slobode i o diskriminirajućem stavu tuženika prema tužitelju. Posebno obrazlaže i razloge zbog kojih su tražene informacije, uključujući i pristup ugovoru o zastupanju, informacije u smislu ovdje primijenjenih zakonskih odredbi, a ujedno i informacije od javnog interesa. Također posebno navodi da je tijekom žalbenog postupka utvrđeno da tužitelj posjeduje sve tražene informacije iz predmetnog zahtjeva kao gotove informacije (ugovori) i izrađene zapise podataka iz kojih su vidljivi ostali podaci o isplatama koje su predmet zahtjeva, što dalje znači da tužitelj kao tijelo javne vlasti u konkretnom slučaju nije trebalo uložiti dodatni trud da bi omogućilo pristup korisnici traženim podacima koje su predmet zahtjeva. Osim navedenog, tuženik dodaje da je i tužitelj i sam zaključio da se radi o informacijama u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ZPPI-a, ali je zahtjev za pristup informacijama odbio, utvrdivši da je pristup traženim informacijama potrebno ograničiti jer predstavljaju poslovnu ili profesionalnu tajnu, zbog čega bi pristupom tim informacijama za tužitelja mogle nastupiti štetne posljedice, kao i za drugu ugovornu stranu. S time u vezi tuženik se poziva na stajalište zauzeto u upravnosudskoj praksi, prema kojem poslovna tajna može biti određena samo zakonom, a da tužitelj zaključak o ograničenju pristupa traženim informacijama, pozivajući se na članak 19. Zakona o zaštiti tajnosti podataka, nije posebno obrazložio. Tuženik posebno daje osvrt i na primjenu Direktive, koja je u cijelosti preuzeta u domaće zakonodavstvo donošenjem Zakona o zaštiti neobjavljenih informacija s tržišnom vrijednosti ("Narodne novine", 30/18.). Posebno obrazlaže i razloge zbog kojih smatra da podaci o isplatama tijela javne vlasti po svojoj prirodi ne predstavljaju poslovnu tajnu definiranu u članku 19. Zakona o zaštiti tajnosti podataka, već se radi o

informacijama na koje je primjenjiva odredba članka 16. stavka 3. ZPPI-a. Dodaje i razloge zbog kojih je neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora, jer u konkretnom slučaju tužitelja ni ne zastupa odvjetnik, već osoba zaposlena kod tužitelja koja je imenovana službenicom za informiranje, zbog čega predlaže da ovaj Sud tužbeni zahtjev odbije u cijelosti i potvrdi tuženikovo rješenje.

7. U skladu s odredbom članka 6. ZUS-a, tuženikovog odgovor na tužbu je dostavljen tužitelju, koji se s time u vezi nije posebno očitovao.

8. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

9. Iz podataka spisa, kao i obrazloženja tuženikovog rješenja proizlazi da je korisnica I. Z. tužitelju podnijela zahtjev za pristup informacijama od 11. rujna 2020., koji je tužitelj odbio rješenjem od 7. listopada 2020., pozivom na odredbu članka 23. stavka 5. točaka 2. i 4., u vezi s člankom 5. stavkom 1. točkom 3. i člankom 15. stavkom 2. točkom 2. ZPPI-a, uz obrazloženje da se ne radi o informacijama u smislu odredbi tog Zakona, a osim toga zaključuje i da su traženi podaci zaštićena poslovna tajna. Tužitelj također u odnosu na informaciju zatraženu u točki 3. zahtjeva navodi da traženu informaciju ne posjeduje, a da nije dužan izraditi novu informaciju.

10. Tuženik je tijekom žalbenog postupka, a po primitku zatražene dokumentacije od tužitelja u svezi dopisa, urbroj: 577-704/2020-50801 od 9. veljače 2021., utvrdio da tužitelj kao tijelo javne vlasti raspolaže s traženim informacijama. Dalje zaključuje da ne postoji zakonsko ograničenje za pristup traženim informacijama u smislu članka 15. stavka 2. točke 2. ZPPI-a. Tuženik valjano obrazlaže i razloge zbog kojih zaključuje da se tražene informacije direktno odnose na raspolaganje javnim sredstvima, koje informacije moraju biti dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa. U odnosu na dio dokumentacije, koji sadrži identifikacijske osobne podatke, valja reći da su ti podaci kod odobravanja pristupa korisnici traženim informacijama, prekriveni, a ni ne odnose se na predmet zahtjeva.

11. Iz naprijed navedenog proizlazi da je tuženik pri ocjenjivanju zakonitosti prvostupanjskog rješenja proveo iscrpnu analizu sadržaja podnesenog zahtjeva te je pri tome detaljno analizirao svrhu i cilj zatraženih informacija, posebno ocjenjujući je li u konkretnom slučaju postoje zakonom propisane zapreke i ograničenja. Potom je utvrdio da se, u predmetnom slučaju može odobriti pristup zatraženim informacijama i da ne postoje razlozi zbog kojih je prvostupanjsko javnopravno tijelo zahtjev odbilo.

12. Prema ocjeni ovog Suda, tuženik je pravilno ocijenio tužiteljevo rješenje nezakonitim i poništio ga te odobrio korisnici pravo na pristup traženim informacijama na način određen u izreci pobijanog rješenja, uz razložno obrazloženje s kojim je ovaj Sud suglasan, a koje radi izbjegavanja nepotrebnog ponavljanja, prihvaća u cijelosti.

13. Trebalo je stoga, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan i odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 1. srpnja 2021

Predsjednica vijeća
Sanja Štefan, v.r.